

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

På et Guds i Bohuslän åstundas en Frelse-Inspector, med tillräckelig utkomst och hederliga vilkor, i fall han äger de egenheter, som til en sådan fylta fodras. Skulle någon finnas hugad, at antaga denna bestälning, han angifwe sig i Stockholm hos Herr Carl Åfwedson, i Göteborg hos Herr Sponseger, och i Uddevalla hos Herr Lars Brumström, som kunna gifwa all nödig underrättelse, rörande detta mål.

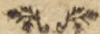
En nitid och briswande, men mindre bemedlad, Hushållare, som äger en til sällskning allför tjenlig plats, åstundar stöd af en Förlagsman, som njuter den förmånen, at fram för andre betala och försäkra sig om en wiß Arrende-summa. Två tusende Daler begäras emot säkerhet, hvaruppå silleboderna följa sättas i stånd, inom slutet af Augusti månad.

Där förenämde plats igenkännes, erhållas i Högtiden Böna abborrar och körlingar, m. m. som sprungit högt up på Klippan.

Wederbörande Inwånare här i Staden, som låta slagta Kalfwar eller Får, och wilja sälja Skinnen, kunna sända de sednare på langiska Boktryckeriet, där betalning efter wigt eller styckewis ofördröjeligen utlemnas.

En ny, öfvertäckt och tvåsitsig Wagn, aldeles grön til färgen, med stålaxlar och metal-byssor, är til köps; hwarom närmare bested gifwes på Boktryckeriet.

En obligation, stor 300 Daler Smt, utgifwen uti sidsledne Februari månad, til Handelsmannen Jacob Boekner, såsom Förmyndare; och förfallen til den 10 Augusti år 1760, Inlöses af ingen annan, än den, som rätta ombudet är för Pupillen.

Göteborgska Magasinet.

Lördagen, den 31 Maj 1760.

Om Riddaren Boyle.

Robert Boyle war Irlandske Grefwens af Cork fjerde son. Sedan han gåde uti Irland i skola, studerade han i Leyden, och reste sedernera til Frankrike, Sweis, Italien &c. Han efterföljde icke de ynglingar, som med sina resor icke annat göra, än åka sit lands fel, med nya, som de samla tilhoppa i främmande länder. Hans omgånge med den lärde Wierius bidrog icke litet, at stadga och sätta de bygdes frö i wårten, som han redan ägde. Han lade sig flera år så flitigt på de heliga grundspråken, at han kunde med lätthet berättat händelserna på Ebreiska och Grefiska, och han förstod dem i det mesta bättre än de, hvars profession förantlät dem, at här af göra et huswoudarbete. Han åhörd med nöje alla dem, som gäfwon honom någon underrättelse om förståndet af de Bibliska sakerna, betraktade sorgfälligt det som honom sades, och råddorde sig med lärde män, för at härom hemta deras tankar. Han hade en så djup wördnad för det Gudomeliga namnet, at han aldrig nämde

nämnde det utan en beynnerlig upmärksamhet. Han försumade aldrig, at i enrum bedja Gud, och hylla sig til honom. Och alla hans vön och undersökningar i naturens hemligheter gingo ej ut på annat, än at hos andre upväcka höga tankar om Guds Majestät, ära, wisshet och godhet; han recommenderade det högeligen hos ledamöterna af R. Wet. Soc. i London, och alla dem, som lade sig på naturkunskheten, at hänföra allt til den store Skaparens ära och människoslägrets nytta. Som han om Christendomen gjort sig et angenämt begrep, som war rensat ifrån all widspelse och ifrig hetta för parti, så hade han det nöjet, så ofta han gjorde något nytt vön, at antingen där med uplysa religionens lärosatser, eller uplösa de däremot gjorda inkast: i det han alltid ansåg religionen, såsom et sammanhang af sanningar, hvilka borde rena hjertat, och alltid ställas i utöfning! Han kunde aldeles icke lida det, som systade på religionens föragt, eller förorsakade stridigheter imellan Christne. Han har och genom sit Testamente anslaget en ansenlig egendom och fond, at årligen hålla et wist antal prädikningar, om den Christna religionens sanning i allmänhet, utan at inlåta sig i de stridigheter, som göra de Christne vilgaktige fins imellan; och denna inrättning har redan fastat af sig många förträffeliga werk. Han hade en sådan nit för den sanna religionens fortplantning, at han med sin egen bekostnad lät på Maluisiska språket öfversätta och trycka Nya Testamentet, och skickade det til Indiernä. Han belönte frifkostigt den, som på Arabiskan öfversatte Grotii Bok om den Christna religionens

ligionens sanning. Han lät på sin kostnad trycka och skicka den samma til de orter, där Arabiskan talar. Han hade och beslutet, at låta trycka Nya Testamentet på Turkiska: men Compagniet, som trodde at omkostningarne angingo sig, wille icke at han därtill skulle påkostna mera än sin portion. Han gaf 700 pund-sterling, at så Biblen tryckt på Irlandska, den han besalte utdelas i Irland. Han bidrog och frifkostigt til en Bibel för Bergfottarne. Han gaf årligen, så länge han lefde, 300 pund-sterling til Christna religionens fortplantning i America, och 100 pund-sterling til Ostindiska Compagniet, at til samma ändamål användas i Ostindien, med försäfran om en mycket större summa, sedan werket hunnet til en början. Han utforskade med mycken slit allt det, som hade kunnat förswaga Christendomens kraft, och hindra des framgång. Han hade et dödeligt hat, för allt det som tjente at fullkasta sedolära och goda gerningar, och kunde i religions mål aldrig tåla wåld och förföljelser. Han hölt sig ständigt til Engelska kyrkan. Men han hade medlidande för Nonconformisterne, och gjorde dem mycket bistånd. Han hvarken ingick uti, eller förklarade sig fiende för något parti. Man yrkade, at han skulle blifwa prest. Men han trodde, at det han skref för religionen, skulle hafwa mer kraft, när han icke kunde mistänkas, at han gjort det för egen nytta. Han förestälte alltid sina tankar med bestedlighet, utan at wilja twinga någon til at antaga dem: och när han war af en vilgaktig mening från andra, sade han aldrig något som kunde stöta dem. Och som han aldrig stötte

någon i synen, så teg han, då man talade illa om någon frånvarande, och när sådant gick för wida, böd han til at leda hån talet på något annat. Han war ganska höfslig, isynnerhet emot utläningar och fränmände. Och fast han hade ondt om tid, gjorde han sig dock en skyldighet, at wäl emottaga dem. Hans godhjerthenhet emot nödlidande, och hans höfslighet emot lärde folk, war utomordentelig, men utan skryt. Han gjorde sig ock en skyldighet, at trösta de fattige, som blygdes at tigga, utan at de weste, hwarifrån det kom; på sådant sätt stego hans gåfwor ärligen til några tusend pund-sterling. Som han hade stora inkomster, så nyttjade han dem ock wäl, i det han undwec skat och öfwerflöd, och lade sig aldeles på studier och naturforskning. Han agtade sig med flit för lögn och tvåtydigheter, och wille heldre tuga, än förolämpa andra och sig sjelf. Han war på et anständigt sätt glädlig; och man såg aldrig hos honom det mulna och förtreteliga sinnelaget, som är så almånt med Philosopher och mycket andägrigt folk. Han dömdo förnuftigt om folk och saker. Hans råd woro grundade, men höfsliga och förbehåldna, och han san altid fördelagtiga utwågar i swårigheter. Han brydde sig aldrig om statsklofheten eller allmänna ärender, och besökte aldrig höfwer. Dock har han altid blifwer högtagad, och wäl ansedd af sine förmån. Han war ganska skickelig at utröna folks snillegåfwor; och så widsträkt i sina planer och förslag, at han lätteligen kunde slyfosätta dem, som därtil hade tid och skickelighet, och när han såg dem i arbete, så upmuntrade han den genom ansefliga skänker,

skänker, som han gaf dem. Han hade wäl läst Rabbinernes och Kyrkofädernes skrifter; och undersökt alla religions stridigheter, så at han hade et godt Theologiskt system. Han ägde mycken Mathematisk kundskap. Geografien, Historien och Resebeskrifningar tjente til at roa honom. Han war skickelig uti alla läkare-konstens delar; men han war til äfwen tyrs den försöktafte och skickeligaste man i werlden uti natural-historien, kände årtskilliga länders producter, örter, metallers och mineraliers kraft och stoffel, med deras årtillnad i årtskillda länder. Dessa wetenskaper satte honom i stånd, at kunna göra flera rön, än någon för honom gjort. Han utredde och meddelte dem åt andre, på et så noggrant och sanningen likmatigt sätt, at man aldeles kunde bygga därpå. Men hans besunneliga studium, och det han mest älskade, war Chymien, hwarpå han lade sig icke afgirighet, utan för at låcka hemligheten ur naturen; för at uplåcka de Elementer, hwaraf de naturliga tingen bestodo, hwaruti man kunde uplösa dem, och at däraf göra goda läkemedel; och det utan at fösa sin tid och egendom för något fåfångt hopp; hållandes sig altid inom förnufters och medelmåttighetens gränser: Han bragte Chymien til sin högd, utan at därigenom blifwa fattig; i det han endast roade sig och tjente andre därmed. Han lemnade sin systier at anstalta om sina inkomster, hwaruti han aldeles let på hånne. Med et ord: hans wett och stora pund hafwa öfwer hela werlden blifwer högt skattade, och hans många skrifter hafwa wunnet allmänt bifall.

Han war af et låckert sinnelag och en swag kropp; så at många undrade, huru han kunde skrifa, tänka, läsa och göra så många rön som han gjort; men han lefde ganska regelbundet, och har i 30 år aldrig förtårt mer, än det som nödtorsten kräfde, hwilket war orsaken at han lefde så länge. Han war så laggran at i agt taga den ordning, han foreskrifwet sig, at han under den tiden aldrig wex därifrån. Orsaken til sådan försigtighet war den, at hans stenpaffion, hwarmed han war behäftad, icke skulle öfvergå des styrka och tålmod, och at han måtte bibehålla sin syn, som war mycket swag. Gud gjorde honom ock den nåden, at hans syn icke förgick honom, förr än 4 timar före hans död; och at i stället för at länge ligga på sotesfängen, hwarföre han war rädd, så låg han icke längre än de 3 sista timarna af sin lifstid, och det utan at känna någon swår pina. Han dog, den 30 September 1691, nästan en wexa efter sin systers Fru Kanelaghs död, med hwilken han lefwat i 40 år.

Han har skrifwet många werf på Ungelska, som nog illa blifwet öfversatte på latin, ätskilliga gånger trykta, och huller om buller samlade i 4 stora volder in Quarto i Geneve. De fleste angå rön uti naturkunnigheten och Chymien. En del angå några religionsmål. I Herr Commerce-Rådet och Riddaren, Alströmers Bibliothek i Allingsås finnes ej mindre än 18 volder af hans skrifter mestadelen på Ungelska. De äro alla förträffliga och allmänt berömda. Det wore för widlöftigt, at här afgifwa förteckning öfwer dem. En sådan har blifwet

wet trykt i Ungeland hos Samuel Smith. Se Bispop Burners begrafnings tal öfwer Herr Boyle.
N. o.

Tankar på en liten nöjsam wäg genom Norra: Halland.

År 1759 uti October månad reste jag emellan Kongsbacka och Warberg, och som resan skedde måligen, hade jag tillfälle at i stillhet påminna mig denna wägen, hwilken jag altsedan Wärtiden år 1723, och altså öfwer 36 år ofta rest och noga kände. Jag påminde mig, huru landet ut med wägen såg ut i min ungdom, och jag letade upmärksamt efter de förändringar, som i så många goda år woro skedde.

På norra sidan om wägen i Glärsås socken, såg jag af det slåta fältet här och där några stycken wara til åter uptagne, jag menar traecten kallas Kolastog. Wid Nängelunds Gåstgifsware-gård war landswägen litet flyttad, och wid Askloster war et anseeligt arbete gjort med dikande. Detta war alt, hwad jag omkring landswägen kunde finna genom arbete och hushåls wett wara ändrat. Jag wil ej neka, at där bor folk bak om bergen, som ordspråket lyder. Jag medger ock, at hwar och en i sin ort kan wisa något mer, än jag wid resan kunde se, men så tyckes det doch wara altsförlitet tilgjort i et land, där hushållningen tyckes både af Gud och människjor i all upträkelig måtta wara upmuntrad.

Den Darmhertige Guden har i så många goda år lemmat vårt kära Fädernesland en nästan beständig

dig fred, ämningstone är i denna orten af Riket ingen fiende sedd. Ingen pest, ingen smittosam sjukdom har gjort landbruket minsta hinder. Vår välsignade Öfverhet har i så många år gifwet de härligaste lagar, upmuntringar och belöningar. Så många witre män hafwa lemnat så läckande efterböden, at man måtte tänka landet skulle likna en lustgård, och där äro öfnar. Om de Åbo-lyndigheter, som Sveriges lag stadgar, och Konungens Befalningshafwande tid efter annan påbudet, under den mildaste uppsigt, blifwet ståde i werket, huru skulle då icke landet wara beskaffat, hwilket nu wisar sig warot, til alla rättsinnigas stora grämelse!

Om jag frågar efter ordsaken härtil, så wet jag at man strax swarar: folk-bristen. En sak, som jag med all min ringa eftertanke ännu ej kunnat så riktigt begrepp om. Men jag hade ock tillfälle, at tänka härpå under min lilla nöjsamma resa: jag steg in i en liten koja wid Torpa, där jag i ungdomen warit wan at köpa mig några radiser. En så liten bit jord, som den lille illa inneslängde trågården, statar 6 Dal. Smit til ågären. En Pön kål stod i trågården; men ock hwad för en ömkelig syn mötte mig, när jag kom in! några eländiga barn, en Enka och zne grisar woro i detta ömkeliga hyblet. Jag frågade, ho nu bodde här, och mig swarades: tvåtärne Enkor med 9 små Faderlösa barn, hwilkas hånge Fäder, såsom Enrollerings Sjömän, blifwet döda på Flottan. Jag skyndade mig ut, och tyckte på så liten stånd nog wara recruterat, och nog bewis lemnat, at om mer folk kunde i frihet, och med nåderlunda

goda

goda wilkor, hysosättas, skulle snart landet wimla af inbyggare. Jag reste en stund i desse tankar. Haf, sjöfart, manskap, som idka sön, Enkor, barn m. m. woro ämnen til de oredigaste tankar. Jag hade sedt på denna wägen, äfwen som amorstådes, en hop nybyggen, stugor utmed wägen utan ågor, och som det tyckes, utan näringsfång. Där, tänkte jag, ökes folk-numeren, men til hwad fördel? Bli de i landet, männe de bli nyttige? Jag hade nu hunnet fram mot Rågelund, och kastade mina ögon ut at hafwet. Åter här trodde jag mig bli warse et til sjöeläger tjenligt ställe. Men jag påminner mig, at förut hafwa låset något i Magasinet om Fiskarboställen utmed hafsstranden; därför håller jag nu up.

Jag kommer här ihog, at en lärd Ängelsman klagar öfwer försummelse i landers upodling uti Ängeland; tänk om han waret Svensk! hwad hade han icke då haft för ämne? Källan härtil är ofelbart dumhet och låtja, hwartil afund och egenmytta jämwäl kommer, så at alla försatningar äro och blifwa fruktlösa.

Det är otroligt, at människor gifwas, som handtera et ämne från barndomen, och likwäl gråna, utan at ha riktat sin kundskap det ringaste. Jag har hört åfermän, dem jag trodde wara förståndige, hålla återbruker aldeles för en obegripelighet. At gå et steg från Förfädernas wana, ha de trodt wara galenskap. De hafwa trodt, at jordslagen äro långt flera, än återlapparne, med flera ting, som en tänkande människja håller för orimligheter. Återbru-

D 5

ket

ket anses för en tråldom, hwart handtag heter at sitta ondt, där fodras, mena de, armstyrka och handkraft, men hwarcken hufwud eller tanka.

Sälunda är lätjan lätt parad med dumheten; och emedan nyttiga tiltag i åkerbruket gemenligen se widlyftiga ut, och gifwa sen, men wiß frukt, så nölas tiden bort, och man tager det goda: så heter at göra ingen ting, medan man kan få det.

Jag grånar och jag döer wid allahanda förfökt. Jag har förfökt bland mycket annat, at hålla flere drengar än wanligt waret, jag skulle efter lifnelse få mycken tid at bruka dem wid dik- och stenläggningar m. m. Men jag har sedt at min folk: numer har intet hulpet, syra ha ej gjort mer än 3 och ofta ej mer än två. Sälunda har jag draget in min stat, och leger helbre dagswerk, fast de äro dyra, än håller mera folk.

Jag glömde mångnärighet, när jag räknade up ordsakerna til landets wanhäfd. Wonde-handelen är en bland näringsfängen, och när en dreng med slagteri, allahanda landköp och dylika fång tjänar sig mer än 4 års löner om året, så frågar han ej stort efter, huru landet hjälpes.

Åfunden gör imebertid så mycket, at den trisne kommer icke utur fläcken: rättar han en gårdesgård up, strar är afunden framme, och en fattig lätting hindrar sin tiltagsne förmögnare granne i alt det, han wil förföka.

Egennyttan tör jag ej tala mycket om. Hon är som fartwien i hwar lek, och Gud wet hwar den landsplågan ej håller hus.

Jag

Jag bekänner, at jag ej wet bot för något af alt detta onda: jag har så ofta sedt plåster, som gjort sären wärre, at jag blir wid en enda liten enfaldig barnlig tanka, och den är sådan: sådant folk, som nu bebör landet, läwer ej tala bättre, än det nu är; därföre bjude man til hwad man wil, det hjälper intet det ringaste. Jag har länge tänkt, at en fördold dom hwilar därpå. Men när et folk kommer at bo här, som grundar sit arbete i en san Gudagrighet, och arbetar på sit och det almännas bästa (när kommer det folket hit?) så så de och uttja landsens goda, och förundra sig, at ej andre sere dem sedt, trott, sökt och sunnet så stora rikedomar, med hwilka David säger, at hela jorden är uphöjd.

Imedertid och medan jag wäntar at hemtas til et bättre land, skal jag älska detta mit Fädernesland, och i stillhet göra det mig och andre, så nyttigt, som jag kan. Jag roar mig redan at, at min torfwa fått i mit tycke flera förändringar, än dem jag ofwanföre beskriwret. Och fast jag ej hinner så alt som jag wil, ser jag doch, at jorden är nästan det bequämaste, wi omgås med, at foga sig efter wår wilja, fast wi behöfwe bli påminte om ordsaken til de orden som stå Gen. 3. v. 17. Gen. 4. v. 12. Men så är det och et sött löfte, när Herren säger: på den tiden, säger Herren, wil jag höra; jag skal höra himmelen, och himelen skal höra jorden: och jorden skal höra kornet, must och olja, och de sola höra Isreel. Dse. 2. v. 21, 22.

A. Hammar.

Hwad

Hvad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Resande äro Directeuren wid Ostindiska Compagniet, Herr Anders Plomgren, Kongl. Hof-Prædikanter, Herr Doctor Eric Lamberg, och Registratör i Kongl. Cantli-Collegio, Herr Fridric Ulric Wallenstråte, alle från Stockholm: äfwen Herr Magister Swen Hedström ifrån landet.

Göteborgske Wexelcoursen.

Lördagen, den 24 Maj.

Hamburg	-	61	-	-	M: f R: mt.
Amsterdam	-	61	-	-	M: f R: mt.

Ankomne äro Skepparne Arfwed Udin ifrån Ålesund med barlast, och Skepparen Alexander Stein ifrån Sunderland med stenfol.

Utgångne äro Skepparne Swen Lundberg til Lieth, Rich. Harrison til Newcastle, Petre Demoin til Belfast, John Green til Hull, John Dutchman til London med järn och bräder, Carl Mahen til Lissabon med nederlags waror, Peter Larss. Ahlsberg til Hitland med barlast.

Zelo

Zelsingör. Den 19 Maj, Arfwed Lieberg ifrån Dansig til Göteborg med stafwer, Rasmus Bengtson ifrån Falkenberg til Malmö med sten, Swen Stare ifrån Stockholm til Warberg med råg. Den 20 Jacob Ohman ifrån Dansig til Göteborg med råg, Andreas Berg ifrån Amsterdamb til Stockholm med styckegods, Swen Petter Bernand. ifrån Liebau til Göteborg med råg. Den 22 Hans Pihlman ifrån Dansig til Göteborg med råg. Den 23 Melle Feddes ifrån Amsterdam til Stockholm med styckegods.

Små Kyrko-tidningar.

I Swenska Församlingen, äro från den 22 til 29 dennes Födde 4 Gosse- och 2 Flickobarn: Döde Packhus-Inspectorn Herr Lars Goheen i sit 86 år af ålderdom, Zimmermannen Anders Nilson, Brandwaktstarken Anders Persson, och Ostindiefararen Åsberg af feber, 1 Gosse- och 2ne Flickobarn af slag.

I Tyska Församlingen Födt 1 barn!

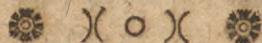
I Kronhus-Församlingen Födt 1 barn: Wigbe Corporalen Johan Winstedt och Enkan Ingrid Bergman. Döde afskedade Soldaten Nils Drberg, 84 år gammal, af ålderdoms swaghet, och Dragonen Swen Beckwall af frosta.

Småsaker *.

Allblidan Herre,
Af wett och dygde
Lika så stor som
Af årsta nanne.

Renet

* Detta witterhets arbete skal wara gjort i samma smak, som de öfversatte qwäden i Herwara sagan, m. m

Kener i Bröste,
Dufkas och unnes,
Wid åra skijtom,
lycka och trefnad.

Rasfer mans frode,
Gammal mans dagar,
Goder mans kärlek,
Bön afwog mannes.

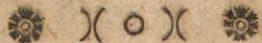
Ära wid bondas,
Giftras i äre,
Om där är wän å,
Barn leka många.

Mörkt blir om qwälle,
Andarna lysa,
Brinner ock åran
Midt öfwer högen.

A. A . . .

Skönhet, tåckhet, Wett och Dugd
Gör min Iris ålftanswärdig.
Jag är färdig,
Swärja at i all wår bygd
Sins ej en, som hånne liknar.
Men hon stiknar,
Om hon får sin målning se.
Huru skal jag mig bete?

Doch,

Doch, min Iris, blif ej rored,
At jag ej min wördnad dölsjer,
Utan följer
Gammal Swenssk och redlig sed,
Lalar hwad mit hjerta tänker.
Men om ränker
I mit hjerta hade rum,
Wore jag kan hända stum.

Dygden bör ju ha beröm,
Fastän detta lär behaga
Blott de swaga.
Men, min Iris, kom och döm,
Om det goda ej bör åras,
Och begåras.
Döm, och jag är wis därpå,
At jag rättwis dom skal få.

Ingen spegel är så klar,
At han inga fläckar åger:
Ja, jag säger,
Iris, du et fel ock har.
Du förgåter gamle wänner,
Dem du känner.
Jag förgåter albrig dig.
Tro ej alle likna mig.

G . . .

Rund:

Kundbörelser.

Den gde nästkommande Junii börjas Bruns-
drifningen här i Göttheborg.

Nästkommande Tisdag, eller den 3 dennas, blifwer
Auction, uti Herr David Sandbergs Hus på stora
Hamne- gatan, på silfwer, porcellain, ästfälligt hus-
geråd, Ten, koppar, m. m. jämte en wacker samling
af böcker.

En skickelig, det är i wanliga språk och wete-
skaper wäl grundad, Person, ästundar Condition här
i staden. Närmare underrättelse lemmas munda-
teligen.

Et stycke begripeligt orwett är nyligen insändt, at
under denna Artikel så et lätt imprimatur. Men som
förinädelsen röder en nyttig Hushållare, och röder
tillika en afundstuf Författare; så kan jag ej öf-
ra någon flygel med en så låghaltig wara. Jag
hoppas, at hädanefter försonas för slika djerfwa
försök; denna gången återlemmas den orwådige rap-
pen til någon kännare af des innehåll, och 2 plåtar
för beswäret.

Den som har grått maculatur- papper af nöden,
får riset för 1 Dal. 24 öre Smt, hwarom mera på
Tryckeriet.

Fylning.

Ach om en Poetisk anda
Wille gå mig nu til handa!
Men jag märker at han flyr.
När som jag om lapri skrifwet,
Han mig något infall gifwet:
Nu är hjernen lifsom yr.

Göttheborgska

Magasinet.

Förbagen, den 7 Junii 1760.

Min Herre *.

Efter ästundan har jag den äran at öfwerfända
medföljande berättelse om Dwidii grassfälle, och
des därjämte uthugna Minnes- Runa. Mig faller
ganfka underligt före, at ingen, som hit intil up-
lagt Dwidii skrifter, eller och skrifwit enskilt des
lefwerne, har wetat utaf denne Auctoren, som war
Doct. Laurentius Müller, först Secretetare hos
Hertigen i Curland, men sedermera hos Konung
Johan den 3dje, och brukad i beskickningar til
Polen, Tartariet och Turkiel; och hwilken war i sin
tid en lärd och widfrågad man.

Om min Herre finner för godt, at låta denna
Dwidii bortglömda, och aldeles förgåtna grasskrift,
äter komma i ljuset, torde tilfalle med tiden gifwas.

Med uprigtig tilgiffwenhet är jag städse m. m.
Stockholm den 15 April 1751.

Anders Anton von Sjersman.

3

Utdrag

* Denna intressanta hemlighet har jag nyligen igen-
funnet bland mina papper; och aflägger därföre ett
ny wärdsam tacksägelse.